

VERHAAL 1

Zij

Een kleuter was ze tijdens de hongerwinter, wonend midden in Amsterdam. Er was niet echt genoeg voor negen kinderen, maar haar vader en moeder probeerden zoveel mogelijk bij elkaar te scharrelen. Als puber meisje moest ze voor haar moeder zorgen die vroegtijdig snel achteruit ging door de zeldzame ziekte van Pick, een vorm van dementie. Ze groeide ondanks de moeilijke momenten op als een positieve vrouw met een groot hart voor haar medemens. Ze leerde haar man kennen tijdens het werk in de gehandicaptenzorg. Trouwden en verhuisden naar een andere provincie. Voordat ze een gezonde zoon kreeg, had ze eerste een miskraam. Het baby'tje was al aardig ontwikkeld, maar ze mocht het niet zien, ze wist niet eens of het een jongetje of een meisje was. Met een spoedkeizersnede, waardoor ze zelf en haar baby bijna overleed, kwam haar tweede kind, een dochter op de wereld. "U mag geen kinderen meer krijgen", zei de arts. Maar daar dacht ze zelf anders over, want je hoeft niet zelf zwanger te zijn om moeder te worden. Terwijl ze in afwachting was van een adoptiekind, nam ze samen met haar man een pleegkind in huis. Een pubermeisje dat thuis even weg moest om rust te vinden. De weeshuizen in de meest arme landen zaten vol met kinderen, adoptieouders wilden het liefst baby's, dus adopteerde zij en haar man een meisje van drie en een half jaar. Het kind had een bolle buik van ondervoeding en wormen. Ze sprak amper en snapte niks van de Nederlandse taal. Maar met veel liefde en goede voeding kwam het helemaal goed. Drie jaar later kwam het tweede adoptiemeisje. Drie jaar oud met plastic schoentjes aan, haar eerste bezit dus die mochten niet uit, ook niet 's nachts. Het kind had duidelijk honger geleden en ging alleen maar slapen met eten in haar hand, meestal een sinaasappel. Maar ook dit kwam goed. Je zou denken dan het gezin met vier kinderen nu compleet was, maar zij en haar man wilden nog meer doen. Er kwamen pleegkinderen, sommige kortdurend, sommige jaren lang. Soms waren er wel veertien kinderen in huis, waarvan de helft pubers. Kinderen die een incest verleden hadden, mishandelde kinderen, drugsbaby's, kinderen van ouders met een laag niveau. De biologische ouders en soms ook grootouders hadden vaak een bezoekenregeling. En dat betekende dat zij en haar man op zondagmiddag verplicht visite hadden. In totaal hebben zij en haar man meer dan vijfenveertig kinderen opgevangen in hun leven. Waaronder ook zes Somalische vluchteling kinderen in één keer, zij wisten niet eens wat een toilet was. Toen ze drie-en-zestig jaar was werd ze ziek, ze vierde nog één verjaardag, samen met haar man, kinderen en kleinkinderen.

Zij was mijn moeder, een vrouw met een groot hart.

Gillian de Bart Gerwen

VERHAAL 2

Moeder, kind, puber...

“Mama, mamaaaa, waar ben je? Ik heb een brief van de juf die moet je even ondertekenen”. Via de achterdeur komt ze de keuken in, de afwas staat opgestapeld op het aanrecht, dat geeft haar een vermoeden. In de kamer zit haar moeder aan een laag rond tafeltje, daarop staat het theeserviesje dat zij voor haar vijfde verjaardag kreeg. Maar nu ze veertien is speelt ze daar nooit meer mee. Haar moeder schenkt de thee in de mini theekopjes. “Hoi, kom drink thee met ons. Leentje wilde thee drinken”, haar moeder wijst naar de pop op het kleine stoeltje naast haar. Ze laat de brief van de juf zakken en weet dat die de komende uren niet getekend zal worden, net als de afwas niet gedaan zal worden en er ook geen avond eten zal komen. Haar moeder is nu vijf jaar en op een andere manier is ze niet te benaderen. Ze zakt neer op het kleine stoeltje en drinkt een kopje thee mee, maar vertikt het om tegen de poppen te praten zoals haar moeder doet. Ze voelt verdriet in haar buik, maar houdt zich groot. Een uur later komt ze beneden nadat ze wat huiswerk gemaakt heeft, ze merkt meteen wie haar moeder nu is. De assertieve, beetje brutale puber. Ze heeft eigenlijk een hekel aan deze persoonlijkheid, deze zegt alles wat ze maar denkt, is hard en onvriendelijk, totaal niet hoe haar moeder eigenlijk echt is. “Ik doe die afwas niet hoor, het is jouw beurt. En ik zag ook dat je alle KitKats opgegeten hebt, die waren van mij”, ze begrijpt dat haar moeder nu ruzie aan het zoeken is met haar, als een soort gelijke. Ze heeft geleerd om niet te reageren en aangezien de afwas toch gebeuren moet begint ze er maar aan. Haar moeder wisselt vaak van persoonlijkheden, vooral als ze niet lekker in haar vel zit. De volgende morgen komt ze hoopvol beneden en treft haar moeder aan in de keuken, “ik heb alvast wat boterhammen voor je gesmeerd”, zegt haar moeder als haar moeder. Ze geeft haar moeder een knuffel. “Mam, kun je dit tekenen? Is voor de juf.”

Twee sterke mensen, de dochter is mijn nicht, haar moeder dus mijn tante. Sterke personen die samen heel wat overwonnen hebben. De alternatieve personen zijn al een aantal jaren verdwenen, de herinneringen niet.

Gillian de Bart Gerwen